

Un tramvia anomenat Malva-rosa

En una reconstrucció dels fets amb viatge en tramvia, l'escriptor Manuel Vicent ha presentat la seua última novel·la 'Tranvía a la Malvarrosa' en l'escenari natural, la platja de la Malva-rosa de València.

Els penells miren de sobte a ponent en aquest 18 de gener. El vent bufa amb virulència d'Arizona. Per a compulsar-ho només cal mirar els rostres incomodats dels transeünts. S'acaba de produir una inversió tèrmica a l'alça i el taxista ho atribueix al suc fecal que desaigua el jutjat número 5 de l'Audiència Nacional. I a pesar que la fi del món és imminent no para de parlar.

RAFA GIL

La novel·la 'Tranvía a la Malvarrosa' serà duta al cine per José Luis García Sánchez, amb guió de Lalo Azcona. El projecte compta amb un pressupost de 250 milions de pessetes i amb la participació de Juan Echanove en el paper de Vicentico Bola. Segons la informació facilitada pel mateix escriptor, els plans seran rodats en la ciutat siciliana de Palerm, que és idèntica a València, i els contraplans s'obtin- dran de la platja de la Malva-rosa.

—Sap per què és diu l'estació del Pont de Fusta?

—Per què?

—Perquè el pont era de fusta.

—Ah.

A la porta de l'estació, en el transistor d'un venedor de cupons sona "Cerezo rosa" de Pérez Prado i aquest és, sens dubte, un clar símptoma de regeneració. El rellotge de l'estació del Pont de Fusta marca la una i mitja, i aquesta és l'hora convinguda. El conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports de la Generalitat valenciana, Eugeni Burriel, ha fletat un tramvia per a viatjar amb Manuel Vicent a la platja de la Malva-rosa, on l'escriptor presentarà l'últim dels seus llibres. L'acte culminarà amb una paella, que és com acaba tot en aquest costat del planeta. La consellera de Cultura, Pilar Pedraza, acudirà al restaurant i no farà el trajecte en tramvia a pesar de la previsió del protocol. Sota la marquesina de l'estació hi ha una suculent comitiva de periodistes flamejats per la llum de l'ordinador, esperant que la catenària ens guie al passat. I Manuel Vicent, que torna al lloc del crim reconstruint els fets de la mà de l'editor Juan Cruz. Cruz s'ha compenetrat tant amb la iniciativa que fa cara de cobrador de tramvia.

L'estació és al costat del carrer d'Alboraia, on hi ha el col·legi major Pius XII. En aquesta residència va viure l'autor de *Tanvía a la Malvarrosa* en els dies d'estudiant de Dret, quan el ponent, impregnat de la collita de ceba de Benaguasil, regolfava en el claustre de la Universitat del carrer de la Nau. I això donava entorn a l'estàtua de Joan Lluís Vives i purificava els mals pensaments. Manuel Vicent va arribar a València el mateix dia que Franco. Era un 9 d'octubre de principi dels anys 50. Venia de la Vilavella i ja havia sobreviscut a l'explosió d'una bomba de pinya amb el fulminant de coure, que va buidar un ull a un dels seus amics. És deia Camilo i l'havia iniciat en el negoci de la ferralla, que servia per a sufragar merengues de color rosa. I Vicentico Bola ja li havia donat l'alternativa sexual en el cabaret Rosales de Castelló, encara que la sort no havia entrat al drap en aquella vesprada. En aquell cau tots els forats eren molt concorreguts, però la pèl-roja Catalina es va esfumar davant la presència de l'exportador Sanguino, individu que tenia les seues glàndules en franquícia i havia promès ganivet a qui contravenira la seua prioritat. Des del carrer d'Alboraia, a l'altura del camp de Vallejo, on el Levante donava a l'afició granota esplendor en l'herba, Manuel Vicent travessava tots els dies el Pont de la Trinitat i penetrava en la ciutat vella a ritme de sorolls menstruals en direcció a l'acadèmia Castellano. En els dies d'aquell remot calendari l'economia tenia aquest fragor de veïnat, i la parròquia de la terrassa del City

Bar dictaminava de manera científica la idoneïtat sexual de les dones que passaven per la vorera del carrer de Xàtiva, amb mètodes molt zoològics i incontrovertibles. Rosita Amores alçava la moral i Gracia Imperio era l'estimulant més eficaç contra la depressió en el Teatre Russafa. Però l'optimisme va quedar seriosament danyat quan va aparèixer nua i morta per inhalació de gas amb el seu amant, fet que va donar nom a l'edifici del pis on van ser descoberts, que passaria a designar-se "La Finca del Crimen". En aquell moment es va inaugurar a València la psiquiatria. I Manuel Vicent perseguia Marisa i prenia iogur batut, mentre sostenia un Pall Mall en la tisora de la mà, dins d'una gavardina de canonet que s'havia comprat en Loewe.

Però en l'estació del Pont de Fusta avui el tramvia es fa desitjar. I Burriel no és Marlon Brando, a pesar que sosté els ulls a la càmera. Pilar Pedraza tampoc és Vivien Leigh, a pesar que fa front a una certa animalitat. Ni açò és Nova Orleans, encara que hi ha més negres cada dia que parlen en francès. Ni a pesar que l'estació podria ser la mansió del rei del cotó i la barana del riu un embarcador del Mississipí, si el Túria encara fóra un riu. Ni Blanche ha vingut a visitar la seua germana ni ha conegut Stanley, encara que la camiseta imperi suada que un porta posada en la memòria és una de les poques banderes defensables a mort. Ni Manuel Vicent és Tennessee Williams, sinó el cap més bonic del país, per dins i per fora, segons va proclamar la ministra de Cultura Carme Alborch des de la seua roja abundància.

El tramvia que arriba a l'andana no és blau-verdós i groc, ni té jardineria. Es tracta d'un projectil molt sexy, monocabina, amb línies suaus en els laterals, amb carenats corbats en la part inferior i superior que dissipen l'efecte mur. Amb amphis finestrals i un interior que sembla una llenceria. En la part posterior hi ha un divà circular molt apropiat per viatjar a l'interior d'un mateix, i allí és on seuen l'escriptor i el conseller. Entre aquest tramvia i el que Manuel Vicent va veure un matí passar per la Glorieta en direcció a la platja de la Malva-rosa amb Marisa dins, només hi ha un nexa: el refregó del passatge. Si alguna cosa s'ha mantingut inalterable als anys i als seus governs és l'al·licient de friccionar-se amb la carn contrària. La gent continua practicant-ho a pesar de Maastricht i altres plagues definitives.

En el pretèrit el tramvia baixava per l'avinguda del Port a la platja de les Arenes, i allà hi

havia el balneari pintat de blavet d'on els déus van calcar el Partenó. En el pati hi havia una piscina amb un trampolí de tres nivells i sobre ells hi havia la perfecció, el punt de vista de déu. Aquest pedestal diví alguns anys després el va partir Zeus per a distraure's i va esclafar uns quants cranis com a sacrifici. Aleshores el tramvia era l'autor d'una coreografia de coixeses molt vertical que s'exhibia en els mercats i en les places amb gran naturalitat. No era improbable trobar-te una cama acabada de sacrificar movent el peu. En totes les famílies hi havia un mutilat pel tramvia. El tramvia ara fa un trajecte distint, i puguen algunes enverinadores potencials que estudien química en la Politècnica. I pels carrers se'n veuen altres menys sofisticades amb el cabàs de la compra ple de bledes de camí a l'adrogueria. També es veuen alguns candidats a cadàver trossejat per una assassina dolça. I després, els descampats que prompte definiran els contorns de

Manuel Vicent davant el mític xalet de Blasco Ibáñez. Reconstruït per a afirmar el caos.

la zona més moderna de la ciutat. Aleshores Manuel Vicent perseguia Marisa, mentre ell era persiguit per un il·luminat que li va deixar una crucifix sobre la barra de Mocambo, un club on algun ministre bevia benjamins de Freixenet amb una primera *vedette* sobre els seus genolls.

El viatge culmina prop del passeig Marítim, ara convertit en una balustrada sobre el Mediterrani. És necessari caminar fins la restaurat. Avui el cel és una làmina d'alumini sobre un mar terminal. Hi ha algunes naus en alta mar i el pràctic del port deu estar ben ventilat pel ponent. En aquell temps, el Coral Sea de la VI flota fondejava en la Malvarosa i Manuel Vicent encara saltava amb perxa. Van ser uns simulacres de violència naval, que potser van dispersar el marisc fins a Vinaròs. Franco s'ho mirava des de l'Azor i la maniobra li obria la gana. Acabada aquesta guerra seca, una falua va posar el rumb al restaurant La Marcelina, on una paella de quaranta racions

esperava ser devastada en el menjador d'oficials per mandíbules entrenades a West Point i El Ferrol. Al costat del restaurant a què ens dirigim hi ha el xalet de Blasco Ibáñez, reconstruït per a afirmar el caos. A Blasco li va regalar el terreny un fervent admirador polític. En el moment d'esplendor, el xalet no tenia cap construcció davant ni darrere ni als costats, i Blasco parlava de tu a Posidó. Després el va confiscar Falange i més tard, en la sala on Blasco escrivia sobre un altar de marbre, es va punxar la primera heroïna de València. Però en el parèntesi d'aquestes catàstrofes, el jove estudiant de Dret i la francesa Julieta van protagonitzar un acte molt pur.

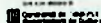
En l'interior del restaurant, el gremi s'acomoda i l'escriptor, flanquejat per dues columnes socialistes fa una declaració de principis davant uns plats de moll fregit: "Deteste Blasco Ibáñez, deteste la paella, deteste les falles, deteste Sorolla i el luminisme valencià. Però estime la València que està més enllà dels tòpics. La València creativa, la València diabòlica, la València angelical". I aquest preàmbul obre un abisme entre un viatge oficial en tramvia i comitiva a la Malva-rosa i el passeig en carrossa de Teodor Llorente coronat des de l'Exposició Regional. Ací tampoc està ja Marisa i el ponent ha dispersat els gemecs de plaer de Julieta. I en alguns barracots pròxims eixuguen les paelles amb fulls de diari amb fotos d'escenes txetxenes. **Miquel Alberola**

Diccionari de la llengua catalana

Tot el diccionari de la llengua de l'Enciclopèdia en un CD-ROM.

A totes les llibreries i botigues d'informàtica

Per a l'entorn WINDOWS™

